

השיטות הנ"ל, תוך כדי הרגשה מיוחדת על הדברים האר-
פייניים לכלים אלה.
לדעתי יש לעודד גם את היריה האינסטינקטיבית
והמעוינת מרובה, כמו מתת-מקלע, שכן נזקק לה החייל
במקרים רבים בקרב. כן יש להקפיד על כך שידע החייל
להעריך טווח, ולא ישכח להרים את הגרירה בהתרחק
המטרה. כל זאת אפשר לשלב באימונים המתקדמים.
סיכום: החייל ידע לירות ולפגוע רק אם יירה —
ואם ירבה לירות. אל לנו לדרוש ממנו הישגים מבלי
שאיפשרו לו לתרגל. תהיה סיסמתו של כל מפקד הדואג
לרמת היריה של אנשיו: "למדס לירות תוך כדי יריה".
סרן משה עפרון

ד. תחרויות ופרסים. יש לעודד את ההת-
קדמות בקליעה וביריה ע"י תחרויות שונות ומתן פרסים.
אין להפסיק את התרגיל ביריה בין מטוח למטוח, כי-אם
להמשיך בהקצבת כדורים ליריה חופשית, תוך כדי השגחה
על חוקריהבטחון. כל מפקד פלוגה יכול לתת חופשה של
48 שעות לחייל המצטיין ביריה מנשקו. לחיילים המצטיי-
נים בקליעה יוענקו סימנים מיוחדים. תערכנה תחרויות
בקליעה בין יחידה ליחידה. כל אלה עשויים להגביר את
רצונו של החיילים להעלות את רמת הקליעה והיריה
עליהם, ואף לשמור עליה.
ה. אשר ליריה בכלים אחרים, ראוי שתונהגנה, לדעתי,

„חיי ליס באש“

סאת קולונלסמה כללי ויכל (צבא-ש-יצריה)

עם תרגומו לגרמנית עורר מיד ספרו הידוע של גנ"ר יג' ס. א. ל. מרשל, „אנשים מול אש“,
תגובות רבות בעתונותה הצבאית של שביצריה, אשר יחד עם כל ההדגשות המצויות בה לאופי המיוחד
והיחיד-במינו של תנאים הדרכתיים וחינוכיים (ושקטיים-בכוח) בצבא-המיליציה השביצרי, הריה קשובה
מאוד למגמות המחשבה והמעשה הצבאיים שב„עולם הגדול“. המאמר הניתן על ידינו הפעם נכתב בידי מי
שהיה נספח-צבאי בצירות-שביצריה בארה"ב (קצין-קבע לפי משלח-ידו), אשר סקירותיו על לקח זירת-קוריאא
כבר נתפרסמו ב„מטרות“ בהודמנויות קודמות.

לקהל-קוראינו יהיה משנה-יסוד להתענינות בדיונים בספר זה, הראוי ממילא לתשומת-לב: „אנשים
מול אש“ עומד להופיע בעברית, בהוצ' „מטרות“.

ביל חוג-קוראים אמריקאי — ומעובדה זו עצמה נובעות
כבר ההסתעפויות הראשונות שעלינו לנקוט אם רוצים
אנו להסיק לקח בשבילנו.

לקורא האמריקאי יש הכרח להסביר עניינים באופן
שונה מזה המתאים לקורא השביצרי. דבר שלא הוצג
בצבעים-כולטים, כמעט גדושים, בצורה הגובלת בסנס-
ציוני — אין לו סיכוי רב להקרא בארה"ב, וודאי לא ע"י
חוג-קוראים רחב. האמריקאי רגיל לאופן-כתיבה זה
ומחבבו, אף מבלי שיקבל כל דבר במובנו המילולי, כאשר
— למשל — כותב מרשל, כי חודשיים לאחר התחלת
הפלישה לגורמניה לא הכיל בסיס-תגבורת-כוח-האדם
של חיל-הרגלים האמריקאי אלא רובאי אחד בלבד, נעצרת
ממש נשימתו של הקורא השביצרי מרוב תדהמה — בעוד
שהאמריקאי רק מסיק מזה ש„מלא“ כוח-האדם היה קטן
במידה מדאיגה.

בדומה יש להעריך את השימוש בציוני אחוזים; האמ-
ריקאי אוהב הסטטיסטיקות, נוטה לדאות דבר כמוכח רק
כאשר, לכאורה, מחזקים אותו נתונים סטטיסטיים.
והנה דוגמה נוספת. כולנו מכירים את הנוסח הקלסי

ספרו זה של גנ"ר יג' מרשל, בו הוא מפתח — כלשון
כוחרת-המשנה הגרמנית — את ה„מחשבות על ניהול-
הקרב במלחמה הבאה“ שלו, הריהו חיבור שיש הכרח
לברר את העמדות ביחס לתוכנו; וזאת לא רק בארה"ב,
אלא — ואולי אף הרבה יותר — גם אצלנו בשביצריה.
פחות מכול יפליא הדבר את המחבר עצמו; שכן אף אז,
ב-1941, כתב את ספרו בעצם ככתב-פולמוס כנגד המגמות
שהרחיקו-לכת-מדי, בעת צמצום הצבא האמריקאי (לאחר
מלחמת-העולם השניה). אגב כך, נלחם אז מרשל לא רק
להכרח חשיבותו המכרעת של צבא-היבשה במסגרת כוח
הותיה המזוינים של אומה, כי אם גם להכרח ערכו של
חיל-הרגלים שלא-נשתנה. היום, לאחר נסיון המלחמה
בקוריאא, נבלמה הסכנה מולה התייצב מרשל; ולו הת-
כוננו נוספר מנקודת ראות זו, כי אז ניתן היה לומר
כי כבר נתיישן, אולם לתרומותיו של מרשל לדיון בשא-
לח ניהול-הקרב שמור מלוא ערכו. אני משתמש בכונה
בביטוי „דיון“ („דיסקוסיה“), כיון שאת דברי מרשל יש
להעריך באפיק הערכה ושקילה בקורתיות, אם רצוננו
להפיק מהם תועלת. כי הרי יש להבין שהמחבר כתב בש-

של המימרה: „לפקד — פירושו לראות את הנולד“ (Commander, c'est prévoir). נשמע כיצד מבטא גנ"ב ריג' מרשל אותו רעיון: „כן חשוב הדבר למפקד יחידה קטנה כי יבין נכונה את משמעות העצה, שניתנה ע"י גנרל-מיוזר סטיוארט היינצלמן, גנ"מיוזר פרנק א. רוט ואחרים: „אמנות הניהוג — 60 אחוז ממנה מהווה דאית-הנולד“. דוקא 60 אחוז! — יחשוב הקורא השביצרי, וחיוך אירוני על שפתיו. בעוד שהאמריקאי מסיק אולי ממשפט זה רק את אותה המסקנה שבנוסף הצרפתי, אך תודות ללשון הדיק המתמטית רואה אותה כאמת מוכחת.

אכן, עלינו להזכיר גורם נוסף המחייב שיקול מדוקדק בעת קריאת הספר. זהו, כאמור, כתב-פולמוס. כתוצאה מכך נוטה הוא, בדרך-הטבע, להבליט הבלטה מיוחדת את האור, או את הצל, בהתאם לצרכים. ואילו התכלית השניה, אליה נתכון מרשל בחיבורו, הריהי לעורר תשומת-לב לליקויים מסויימים באימון הצבא האמריקאי במלחמת-העולם השניה. אכן, בשטח זה מגוים מרשל במקרים רבים — ורושם על חשבון האימון באשר-הוא דברים שקרו ודאי כמקרים בודדים, אולם אין ללמוד מהם על הכלל. ראיתי את הצבא האמריקאי מקרוב, הן בסמוך להופעת ספרו של מרשל והן במשך תקופת ארבע השנים שלאחר מכן; ומותר לי, עליכן, לפסוק דעה בענין רמת-האימון בו. והפסק שלי הוא, שרמת אי-מונו של צבא ארה"ב גבוהה היא והנה שונה בתכלית מהתמונה אשר ניתן אולי להעלותה מתוך תיאורי מרשל. לא יתכן, סוף-סוף, שאימונו של צבא שניצח את צבאות היפנים והגרמנים היה גרוע עד כדי כך!

אין להניח שהקצינים האמריקאים הסדירים, שמקצועם בכך, ושלדיהם הופקד אימון הצבא, שגו וכשלו בשורה כה ארוכה של ענייני-סוד, או שלא ידעו עליהם כלל, כפי שאפשר להתרשם מהצגת הענין אצל מרשל. וכן — אף לא קציני-המילואים, כמה מציוניו של מרשל חלים ודאי רק על מקרים מסויימים, מבלי שיהיה להם תוקף כללי. כך, למשל, התוכחה: „כי נוכחתי בדרך כלל אצל הקצינים הצעירים שלנו שאין להם מושג כיצד לדבר עם פקודיהם. גישתם של אלה מעוררת תכופות-מדי רושם של „עשית חסד“ — או של התרחקות מלאכותית“. אינני סבור שהקצינים האמריקאיים הצעירים ראויים להערה זו. דעתי אני על היחסים בין קצינים וחילים בצבא ארה"ב הפוכה היא. אם נערוך השוואת עם הנוסח והאימון הנהוגים אצלנו, תמצא בקורתו של מרשל פורצת במקרים רבים „לדלתות פתוחות“ ואני בדעה — שכזאת ניתן לומר עליה גם כשהמדובר הוא בתנאים האמריקאיים. כך, למשל, הדיבור כאמצעי-קשר בין איש לאיש בקרב — בעיה זו נפתרה אצלנו לאחר מלחמת-העולם הראשונה,

ומצאה את ביטוייה המוחשי-ביותר ב„חברות-הכיתה“ ומאוחר יותר בחוליה. גם בעית האש, מבחינת ענין השימוש בנשק — שהועלתה בספר — פנים — אחרות לה אצלנו. בצבאות האירופיים העריכו יותר את סכנת הפרוזה במתראש, מתוך תחושת צורך להתגבר בדרך זו על הפחד, מאשר את הנטייה שלא להפעיל את כלי-הנשק.

נראה שהסיבה להתנהגות שונה זו הנה עמוקה בהרבה, ונוגעת בבעית-המוקד של חיל-הרגלים האמריקאי. חיל-רגלים, הנתמך תמיד ע"י כלי-נשק מלויים רבי-עצמה, מאבד (רובה, תת-מקלע), ונוטה להניח את תפקיד קיום האש לכדי-המחץ שבכלי-הנשק. תחת הרושם של פצצות-האוויר, קליע-הקיסות, פגזי התותחים או המרגמות, המור נחתים על האויב, או סיוע-השריון — נראית לחיל-הרגלי תרומת-רשלו, ברובהו, כחסרת-ערך, ואף חסרת-תכלית ובלתי-רציונאלית. משום כך אין הוא משתף עצמו כלל בקרב-האש. נטייה זו נתגלתה שוב בקוריאה, בכך שחיל-הרגלים נהג בקלות-יותר לדרוש סיוע-אווירי — על מט-רות, שהיה ביכולתו להדבירן באותה היעילות, באמצעי-הוא, אף כי הללו מקובלים כחוקים-פחות (מרגמות, כלים ללא-רשת).

חיל-הרגלים שלנו מפונק פחות מבחינה זו. ידוע ידע שהוא עצמו הנושא-בקרב העיקרי — ועליו מוטל לבצע את עיקר קרב-האש, בנשקו הוא — כולל הרובה, תת-המקלע ורימון-היד.

אכן, לאחר שנביא בחשבון את ההסתייגויות הנזכרות — מכל ספרו של מרשל שפע של רעיונות-מעורבים ברי-תועלת, אם כי הרבה מהנראה למרשל כחדש, נעשה מכבר נחלת-הכלל בצבאות האירופיים. את הקורא השביר צרי יענינו במיוחד אפיוודות-הקרב הרבות ממלחמת-העולם השניה, בהן משתמש המחבר להוכחת דעותיו. גם לגבי מי שלא-תמיד מסכים למסקנות המחבר, רב התוכן המצדיק את תרגום הספר, במטרה לקרבו אל חוג הקורא אים השביצרי.

יותר מבארצות אחרות זקוקים אנחנו ללימוד ספרות-מלחמה זרה; ועל כן יש לשבח על מעשה העשוי לקרב ספרות זו אלינו. רק אל-לו לקורא השביצרי לשכוח שאין די בתרגום השפה, אלא יש לתרגם גם את התוכן, ולסגלו למקומו החדש — אם הכונה היא לבחון את אפשרות שימושו בתנאים השביצריים. רק אז נוכל להפיק את מלוא-התועלת שבשילנו מנסיגות-מלחמה זרים.

(1) אכן — פתרון בצבא-שלום... — המער. את התרומה לערכם של כלי-הנשק הקלים האישיים שלו